

prism

สมุดบันทึกวงฆาตกร

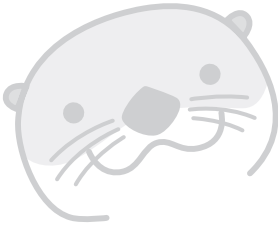
살인자의 기억법

คิมย็องฮา

เขียน

ซูมาลี สุนจันทร์

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ความรู้สึกของการเขียนบทวิที่ไม่มีใครอ่าน
กับความรู้สึกของการลงมือฆาตกรรมที่บอกใครไม่ได้
เป็นความรู้สึกที่ไม่แตกต่างกัน

- คิมย็องฮา

คำนำสำนักพิมพ์

สมุดบันทึกของฆาตกร คือเรื่องราวของฆาตกรต่อเนื่องที่ฆ่าคนมานานกว่าสามสิบปี ศพสุดท้ายที่เขาฆ่าคือแม่ของลูกสาวที่เขาเลี้ยงดูอยู่

หลังจากฆ่าศพสุดท้าย เขาก็หยุดฆ่ามาเป็นเวลากว่ายี่สิบห้าปีแล้ว ขณะนี้เขาเป็นผู้ป่วยอัลไซเมอร์ ที่จะจดจำได้แต่เรื่องในอดีต และจะลืมเลือนเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

วันหนึ่งเกิดเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องขึ้นอีกครั้งในละแวกบ้านที่เขาอาศัยอยู่เหยื่อแต่ละรายคือหญิงสาวที่มีลักษณะคล้ายลูกสาวของเขา เขากังวลว่าคนที่เป็นฆาตกรจะเป็นตัวเขาเอง หรือเป็นฆาตกรอีกคนที่จงใจเลือกเหยื่อที่เหมือนกับลูกสาว ด้วยความเป็นห่วงลูกสาว เขาจึงต้องทำทุกอย่างที่คนตกอยู่ในภาวะสับสนจะสามารถทำได้เพื่อให้ลูกสาวของเขาปลอดภัยจากเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องในครั้งนี้

สุดท้ายแล้ว เขาจะปกป้องลูกสาวของเขาได้หรือไม่ และจริง ๆ แล้วใครคือฆาตกรต่อเนื่องที่คร่าชีวิตหญิงสาวให้ตายคนแล้วคนเล่ากันแน่

ທດສະວະນາ

ผมลงมือฆาตกรรมครั้งสุดท้ายเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน ไม่ใช่สิ น่าจะเป็นเมื่อยี่สิบหกปีก่อน แต่ช่างเถอะ น่าจะเป็นช่วงราวๆ นั้นแหละ แรงจูงใจในการฆาตกรรมของผมในตอนนั้น ไม่ใช่พวก กามวิปริตอย่างที่คนทั่วไปคิด แต่น่าเสียดาย ทุกครั้งที่ผมฝันร้ายเหยื่อ ผมยังต้องพูดถึงความหวังของผมซ้ำๆ นั่นคือ ความหวังที่จะได้เฟลิดเฟลินอย่างสมบูรณ์แบบมากขึ้น

ครั้งต่อไปผมต้องทำได้ดีขึ้นแน่

ผมหยุดฆ่าเพราะความหวังนั้นหายไป

ผมเขียนบันทึกประจำวัน ผมคงต้องการเรียกคืนความสุข
กลับคืนมา หรืออะไรทำนองนั้น ผมคิดว่าผมควรบันทึกสิ่งที่ผม
ทำผิดพลาดพร้อมกับความรู้สึกของผมเก็บไว้ ผมจะได้ไม่พลาด
อย่างน่าเจ็บใจอีก ผมเริ่มบันทึกทุกกระบวนการและทุกความรู้สึก
ของการฆาตกรรมอย่างพิถีพิถัน เจกเช่นนักเรียนเตรียมตัวสอบ
ที่ทำสมุดบันทึกการตอบผิดเก็บไว้

เป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์

การเขียนประโยคขึ้นมาเป็นเรื่องยาก ผมไม่ได้คิดจะสร้าง
บทประพันธ์ยอดเยี่ยมอะไรขนาดนั้นสักหน่อย ผมแค่อยากเขียน
บันทึกประจำวันแท้ๆ ทำไมมันถึงได้ยากเย็นแสนเข็ญขนาดนี้ ผม
สื่อความรู้สึกบีบแค้นและความเค็ร้อออกมาไม่ได้ทั้งหมด ผมอารมณ์
เสีย วรณกรรมที่ผมอ่านล้วนเป็นผลงานที่บรรจุอยู่ในตำราเรียน
วิชาภาษาเกาหลีแทบทั้งสิ้น แต่กลับไม่พบประโยคที่ผมต้องการ
ในผลงานเหล่านั้นเลย ผมจึงเริ่มอ่านบทกวี

เป็นความผิดพลาด

ครูที่สอนบทกวีในศูนย์วัฒนธรรม เป็นกวีที่อายุรุ่นราว
คราวเดียวกับผม เขาพูดในคาบเรียนแรกด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

“กวีคือผู้ที่จับภาษามา แล้วลงมือขำมันในที่สุด ดุจนักขำที่ชั่วของ”
ทำเอาผมถึงกับหัวเราะ

ตอนนั้นเป็นช่วงหลังจากที่ผมได้ ‘จับเหยื่อมา แล้วลงมือขำพวกมันในที่สุด’ แล้วฝังดินอำพรางมานับสิบชีวิตแล้ว แต่ผมไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ผมทำจะเรียกว่าบทกวี เพราะการขำใกล้เคียงกับร้อยแก้วมากกว่าร้อยกรอง ไม่ว่าใครที่ได้ลองลงมือขำ จะรู้ว่าการขำคนเป็นเรื่องยุ่งยาก และเลอะเทอะกว่าที่คิด

แต่ครุคนนั้นก็ทำให้ผมสนุกกับบทกวี แม้ผมไม่อาจรู้สึกเศร้า แต่ผมก็ตอบสนองต่ออารมณ์ขัน

ผมอ่านวัชรปริชญาปารมิตาสูต¹

“พึงทำจิตให้ตื่น มีเหยียดม่นถ่มม่นกับสภาวะใด”

ผมเรียนบทกวีได้พักใหญ่ ผมตั้งใจว่าจะฆ่าครุทิ้ง ถ้าครุสอนน่าผิดหวัง แต่โชคดียี่สิบสองคนใช้ได้ ครุทำให้ผมหัวเราะได้หลายครั้ง และชมบทกวีของผมถึงสองครั้ง ผมจึงไว้ชีวิตครุ เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่าตัวเองกำลังใช้ชีวิตในช่วงต่อเวลาพิเศษอยู่ แต่ผลงานบทกวีชุดล่าสุดของครุที่ผมได้อ่านเมื่อไม่นานมานี้ กลับ

¹ เป็นพระสูตรสำคัญในหมวดปริชญาปารมิตาของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เชื่อกันว่าเป็นพระสูตรรุ่นแรกๆ

นำผิดหวัง หรือผมควรฟังครูเสียตั้งแต่ตอนนั้น

ขนาดผาตกรัจฉริยะอย่างผมยังเลิกฆ่า แต่เขากลับยังตั้งหน้าตั้งตาเขียนบทกวีด้วยความสามารถเพียงแค่นี้ ช่างน่าละอายจริง ๆ

ช่วงนี้ผมลืมน้อย ปั่นจักรยานอยู่ก็ลืม สะดุดหินก็ลืม ผมหลงลืมสิ่งต่างๆ มากมาย ผมตั้งกาทิ่มน้ำตั้งสามรอบ อินฮีโทร. มาบอกว่านัดหมายกับทางโรงพยาบาลให้แล้ว เมื่อผมโมโหและตะคอกใส่ อินฮีก็เสียบไปครูหนึ่งก่อนจะพูดขึ้นมาว่า

“แปลกจริงๆ ด้วย ต้องเกิดอะไรขึ้นกับสมองของพ่อแน่ ๆ หนูเพิ่งเคยเห็นพ่อโมโหแบบนี้ครั้งแรก”

ผมไม่เคยโมโหเลยจริงหรือ อินฮีวางสายไปก่อนในระหว่างที่ผมเสียบไป ผมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อจะพูดสิ่งที่ค้างคาต่อให้จบ แต่จู่ๆ ผมก็นึกวิธีโทร. ไม่ออก ต้องกดปุ่มโทร. ออกก่อนหรือเปล่านะ หรือต้องกดหมายเลขก่อนแล้วค่อยกดปุ่มโทร. ออกแล้วเบอร์โทรศัพท์ของอินฮีคือเบอร์อะไร ไม่สิ มันต้องมีวิธีที่ง่ายกว่าการกดหมายเลขโทรศัพท์สิ

นำอึดอัดชะมัด ผมหงุดหงิด จึงขว้างโทรศัพท์มือถือทิ้ง

ผมไม่รู้วาทกวีคืออะไร จึงเขียนขึ้นตอนการฆาตกรรมของผมออกมาตรง ๆ

บทกวีบทแรกของผมใช้ชื่อว่า “มีดและกระดุก” หรือเปล่านะ ครูชมว่าภาษาวิของผมน่าดูแปลกใหม่ดี เผยให้เห็นถึงความไม่เที่ยงของชีวิตอย่างเฉียบคมด้วยภาษาดิบ ๆ และจินตนาการของความ

ตาย เขาวิพากษ์วิจารณ์ ‘การอุปลักษณะ’ ของผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า
“การอุปลักษณะคืออะไรหรือครับ”

ครูหัวเราะหึ ๆ ทำท่าทางการหัวเราะแบบนั้น ไม่สบอารมณ์ผม
อย่างแรง ครูอธิบายเกี่ยวกับการอุปลักษณะให้ผมฟัง การอุปลักษณะ
ก็คือการเปรียบเทียบนั่นเอง

อ้อ

แต่ขอโทษนะ พวกเขาไม่ใช่สิ่งเปรียบเทียบ

ผมหยิบปรัชญาปารมิตาหทัยสูตร² ขึ้นมาเปิดอ่าน

“ฉะนั้น ในศูนย์กลาง (ความว่างเปล่า) จึงไร้วัตถุ ความรู้สึก
นึกคิด เจตจำนง สติ ไร้หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ไร้รูป รส
กลิ่น เสียง สัมผัส ไผฏฐัพพะ³ ไร้จักขุสังวร สติสังวร ไร้อวิชชา
และการดับอวิชชา ไร้ความแก่ ความตายและการดับความแก่
ความตาย ไร้ทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ การพ้นทุกข์ และหนทางแห่ง
การดับทุกข์ ไร้ปัญญาและการได้มา”

² พระสูตรที่สำคัญในพุทธศาสนาเถรวาท

³ สิ่งที่มากระทบกายและกายรู้สึกเป็นสัมผัสต่างๆ เช่น ร้อน เย็น อ่อน แข็ง

ครูถามผมว่า “คุณไม่เคยเรียนรู้อะไรที่จริงจังๆ เหนือ” ผมย้อนถามกลับไ้ว่า “แล้วผมต้องเคยเรียนด้วยหรือครับ” ครูตอบผมทันทีว่า “เปล่าครับ แค่หากเคยเรียนมาผิดๆ จะยิ่งวางรูปประโยคผิดเพี้ยน” ผมตอบกลับไ้ว่า “อ้อ เหนือครับ งั้นก็โชคดีไปอันที่จริง ในชีวิตผมนอกจากบทกวีแล้ว ยังมีอีกหลายสิ่งที่ไม่ได้เรียนรู้จากคนอื่น”

ผมตรวจอีเมลอาร์ไอ ผมนอนลงบนเครื่องตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจ ผมกำลังเข้าไปข้างในแสง เหมือนเป็นประสบการณ์ความตายอย่างหนึ่ง ผมเกิดภาพจินตนาการว่าตัวเองกำลังลอยอยู่ในอากาศและมองลงมาที่ร่างของตัวเอง ความตายมาเยือนอยู่ข้างผมแล้ว ผมสัมผัสมันได้ ผมกำลังจะตาย

สี่ปีถัดมาผมได้รับการตรวจอีกประเภทหนึ่ง น่าจะเรียกว่า ค็อกนิตีฟ เทสต์⁴ คุณหมอถาม ผมตอบ คำถามง่ายแต่ตอบยากมาก มันเหมือนกับการล้วงมือเข้าไปในตู้ปลา แล้วพยายามจับปลาออกมาด้วยมือเปล่า ตอนนี้อยู่ที่ประธานาธิบดีคือใคร ปีนี้ปี ค.ศ. อะไร ลองพูดคำศัพท์ที่เพิ่งได้ยินเมื่อครูสามคำ สิบเจ็ด บวกห้าเป็นเท่าไร ผมมั่นใจว่าผมรู้คำตอบ แต่ผมนึกไม่ออก เหมือนกับรู้แต่ก็ไม่รู้ โลกนี้มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ

ผมพบหมอหลังจากตรวจเสร็จ สี่หน้าคุณหมอไม่สดใส
“มีการหดตัวเพิ่มขึ้นทุกปี”

⁴ การตรวจระดับความสามารถทางสติปัญญา

หมอบูดขณะขึ้นไปถ่ายภาพถ่ายสมองด้วยเครื่องเอ็มอาร์ไอ
“เป็นอาการอัลไซเมอร์แน่นอน แต่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าอยู่
ระยะไหนแล้ว คงต้องใช้เวลาพิจารณาอีกหน่อย”

อินฮึนยังอยู่ข้างผมเงียบๆ ไม่ได้พูดอะไร หมอบูดต่อ

“ความทรงจำจะค่อยๆ เลือนหายไป โดยเริ่มจากความทรงจำ
ระยะสั้นหรือความทรงจำล่าสุดก่อน เรายังยังให้กระบวนการล่าช้า
ลงได้ แต่ยังหยุดยั้งมันไม่ได้ครับ ก่อนอื่นต้องกินยาที่ได้รับอย่าง
สม่ำเสมอ จดบันทึกทุกอย่างและเก็บบันทึกนั้นไว้กับตัว เพราะ
ต่อไปคุณอาจกลับบ้านไม่ถูกได้”

ผมอ่านหนังสือ *Essays of Michel de Montaigne* ของมีเชล
เดอ มงแตญ ที่เก่าจนเหลืองอีกครั้ง ผมรู้สึกว้าข้อความเหล่านี้
ดีมาก ๆ เมื่อได้อ่านอีกครั้งในวัยชรา “เราทำให้ชีวิตยุ่งเหยิง
ด้วยการกังวลกับความตาย และเราทำลายความตายของเรา
ด้วยการกังวลกับชีวิต”

มีด่านตำรวจตั้งอยู่ระหว่างทางกลับจากโรงพยาบาล เมื่อตำรวจ
เห็นหน้าอินฮึนก็ทำท่าทางเหมือนรู้จักและบอกให้ผ่านไปได้เลย
ตำรวจนายนี้เป็นลูกชายคนเล็กของบ้านประธานสโมสร

“ตั้งด่านเพราะเกิดเหตุฆาตกรรมนะครับ ตั้งทั้งวันทั้งคืนและ
ตั้งมาหลายวันแล้วด้วยครับ พวกผมจะตายกันอยู่แล้ว ฆาตกร

คงไม่ออกมาให้จับกลางวันแสบๆ ง่าย ๆ หรือ?”

ตำรวจบอกว่ามีผู้หญิงสามคนถูกฆาตกรรมอย่างต่อเนื่องในเขตอำเภอของเราและอำเภอใกล้เคียง ตำรวจจะระบุว่าเป็นการฆาตกรรมต่อเนื่อง ผู้หญิงทั้งสามคนอยู่ในช่วงวัยยี่สิบปีและถูกฆาตกรรมขณะกลับบ้านตอนดึก พบร่องรอยถูกมัดข้อมือและข้อเท้า พบเหยื่อรายที่สามทันทีหลังจากที่ผมได้รับวินิจฉัยว่าเป็นโรคอัลไซเมอร์แบบนี้ จึงเป็นธรรมดาที่ผมจะถามตัวเองว่า

ผมเป็นคนฆ่าหรือเปล่า

ผมดูปฏิทินบนผนังและมองหวันที่ที่คาดว่าพวกผู้หญิงน่าจะถูกลักพาตัวและฆาตกรรม ผมมีหลักฐานที่อยู่ได้อย่างไร้ข้อสงสัย เป็นเรื่องดีที่ฆาตกรไม่ใช่ผม แต่ก็ไม่ใช่เรื่องดีเลยที่มีฆาตกรลักพาตัวและฆาตกรรมผู้หญิงโดยใช้วิธีเลือกเหยื่อแบบสุ่มมาปรากฏตัวในพื้นที่ของผมแบบนี้ ผมเตือนอันนีฮ้ำแล้วฮ้ำแล้วว่า อาจมีฆาตกรเดินเตร็ดเตร่อยู่รอบตัว และบอกข้อควรระวังให้ด้วย ห้ามไปไหนมาไหนคนเดียวดึกๆ ดื่นๆ เต็ดขาด ชีวิตสิ้นสุดลงทันทีที่ก้าวขึ้นรถผู้ชาย และการเดินสวมหูฟังเป็นสิ่งที่ไม่อันตรายมาก

“อย่ากังวลเกินไปเลยล่ะ”

อันนีพูดเสริมขณะก้าวออกไปยืนอยู่นอกประตูรั้วว่า

“ฆาตกรรมจะเกิดขึ้นกับใครก็ได้ ง่าย ๆ ขนาดนั้นเชียวนะ”

วันนี้ผมจดบันทึกทุกอย่างลงไป บางครั้งผมตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยและผมรู้สึกสับสน แต่ผมก็ได้กลับบ้านเพราะป้ายชื่อ

และที่อยู่ที่อยู่ตรงคอ สัปดาห์ที่แล้วมีคนพาผมไปป้อมตำรวจ
ตำรวจยิ้มต้อนรับผม

“คุณลุง มาอีกแล้วหรือครับ”

“รู้จักผมหรือ”

“รู้จักสิครับ รู้จักดีเลยละ ผมรู้จักคุณลุงดีกว่าตัวคุณลุงเอง
เสียอีก”

จริงหรือ

“เดี๋ยวลูกสาวคุณลุงก็มา ทางผมติดต่อนไปแล้ว”

อินฮีจบการศึกษาจากวิทยาลัยเกษตรและได้งานที่สถาบันวิจัย
ในท้องถิ่น อินฮีทำงานด้านการพัฒนาและปรับปรุงพันธุ์พืช รวมทั้ง
การต่อกิ่งพันธุ์พืชสองชนิดเพื่อสร้างสายพันธุ์ใหม่ เธอสวม
เสื้อกาวน์สีขาวและใช้เวลาทั้งวันอยู่ในห้องแล็บ บางครั้งก็ทำงาน
จนถึงเช้า พืชไม่สนใจเวลาเช้างานและเลิกงานของมนุษย์ และ
ดูเหมือนบางครั้งจะมึนงงที่ต้องปรับแก้ในช่วงกลางดึกด้วย พวกมัน
เติบโตอย่างบ้าคลั่งและไม่รู้จักชะงัก

ผู้คนคิดว่าอินฮีเป็นหลานสาวของผม เมื่อผมบอกว่าอินฮี
เป็นลูกสาว พวกเขาทำท่าประหลาดใจ อาจเป็นเพราะปีนั้นผมอายุ
ย่างเข้าเจ็ดสิบปี ในขณะที่อินฮีเพิ่งอายุยี่สิบแปดปีเท่านั้น และ
คนที่สนใจเรื่องลึกซึ้งนี้มากที่สุดก็คือตัวอินฮีเอง ตอนที่ยินฮีอายุ
สิบหกปี เธอได้เรียนเกี่ยวกับหมู่เลือดที่โรงเรียน หมู่เลือดของผม
คือเอบี ส่วนหมู่เลือดของอินฮีคือโอ ซึ่งเป็นหมู่เลือดที่พบไม่ได้
ระหว่างพ่อแม่กับลูก

“หนูเป็นลูกของพ่อไต่ยังไง”

ผมพยายามบอกความจริงทุกครั้งที่ได้

“พ่อรับลูกมาเลี้ยง”

ผมกับอินฮีย่าจะห่างเหินกันตั้งแต่ตอนนั้น อินฮีย่คงสับสนไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวกับผมอย่างไร และสุดท้ายความห่างเหินที่เกิดขึ้นก็ไม่เคยแคลงอีกเลย ความสนิทสนมระหว่างผมกับอินฮีย่าหายไปตั้งแต่วันนั้น

มีโรคชนิดหนึ่งชื่อว่าโรคแคปกราลส์⁵ โรคนี้เกิดจากความผิดปกติของสมองส่วนควบคุมความรู้สึกใกล้ชิด ทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับคนใกล้ชิดอีกต่อไปไม่ได้แม้จะจดจำใบหน้าของคนเหล่านั้นได้ เช่น จู่ๆสามีก็สงสัยภรรยาว่า “คุณเป็นใคร ทำไมถึงมีใบหน้าเหมือนภรรยาของผม ใครสั่งให้คุณมา!” แม้จะมีใบหน้าและพฤติกรรมเดียวกันแต่กลับรู้สึกเหมือนเป็นคนละคนและเป็นเพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น สุดท้ายผู้ที่ป่วยด้วยโรคนี้ก็ไม่เหลือทางเลือกอื่น นอกจากต้องใช้ชีวิตต่อไปด้วยความรู้สึกเหมือนถูกเนรเทศไปยังโลกที่พวกเขาไม่คุ้นเคย และเชื่อว่าคนแปลกหน้าที่มีใบหน้าเหมือนกับคนรู้จักของเขากำลังหลอกหลวงเขาอยู่

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาอินฮีย่เริ่มรู้สึกไม่คุ้นเคยกับครอบครัวที่มีเพียงอินฮีย่และผม ครอบครัวที่เคยเป็นโลกใบเล็กห่อหุ้มตัวเธอแต่เราก็ยังอยู่บ้านเดียวกัน

⁵อาการที่เกิดจากความผิดปกติทางจิตหรือทางสมองที่เชื่อว่าคนใกล้ชิดเป็นตัวปลอม

ป่าไผ่หลังบ้านส่งเสียงดังเซ็งเซ้งเซ่างยามลมพัด พาจิตใจให้พุ่งซ่าน
ไปด้วย แม้แต่หนักก็ยังเจียบงันในวันที่สายลมพัดแรง

ผมซื้อที่ดินติดผืนป่าไผ่ตั้งไว้นานแล้ว ผมไม่เคยเสียใจเลย
ที่ซื้อ เพราะผมอยากมีป่าเป็นของตัวเองมาตลอด ผมเข้าไป
เดินเล่นในป่าไผ่ทุกเช้า ห้ามวิ่งในป่าไผ่เด็ดขาด เพราะหากล้มอาจ
เป็นอันตรายถึงตายได้ ต้นไผ่ที่ถูกตัดจะทิ้งส่วนโคนของลำต้น
ที่เซ็งและแหลมคมเอาไว้ ฉะนั้นการเดินในป่าไผ่ต้องก้มหน้ามอง
พื้นตลอดเวลา หูของผมฟังเสียงใบไผ่ลูกลม ขณะที่ใจก็นึกถึงผู้คน
ที่ถูกฝังอยู่ข้างใต้ เหล่าซากศพที่กลายเป็นต้นไม้เจริญเติบโต ได้
พากันทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

อินฮีในวัยเยาว์เคยถามผมว่า

“แล้วพ่อแม่ที่ให้กำเนิดหนูล่ะ พวกเขาอยู่ที่ไหน พวกเขา
ยังมีชีวิตอยู่มั้ย”

“เสียชีวิตไปหมดแล้ว พ่อถูกรุกรมาจากสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้า”

อินฮีไม่เชื่อ พยายามค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และ
ไปตามหน่วยงานราชการเพียงลำพัง จากนั้นก็ซังตัวเองในห้อง
เอาแต่ร้องไห้อยู่หลายวัน จนยอมรับความจริงในที่สุด

“พ่อรู้จักพ่อกับแม่ที่ให้กำเนิดหนูหรือ”

“เราเคยเจอกันแต่ไม่ได้สนิทกัน”

“พวกเขาเป็นคนแบบไหน เป็นคนดีหรือเปล่านั้น”

“พวกเขาเป็นคนดีมาก เป็นห่วงลูกจนนาที่สุดท้าย”

ผมกินเต้าหู้ย่างเป็นมื้อเช้า มื้อเที่ยง และมื้อค่ำ เกลี่ยน้ำมันให้หัว แล้ววางเต้าหู้ลงบนกระทะ เมื่อเต้าหู้สุกกำลังพอดีก็พลิกกลับด้าน และย่างอีกด้านต่อ กินพร้อมกับกิมจิ ไม่ว่าจะภาวะสมองเสื่อม จะรุนแรงแค่ไหนผมก็ยังทำเมนูข้าวสวยกับเต้าหู้ย่างด้วยตัวเองได้

มันเริ่มต้นจากอุบัติเหตุเล็กๆ เหตุเกิดตรงสามแยก รถจี๊ปของ หมอนั้นอยู่ข้างหน้าผม ช่วงนี้หูตาของผมฝ้าฟางจนเป็นเรื่องปกติ ไปแล้ว คงเป็นเพราะโรคอัลไซเมอร์ทำให้ผมมองไม่เห็นรถของ หมอนั้นที่จอดอยู่ และผมก็ซบชนท้ายรถของหมอนั้นเข้าอย่างจัง รถของหมอนั้นเป็นรถจี๊ปที่ดัดแปลงเพื่อล่าสัตว์ นอกจาก จะติดตั้งโคมไฟส่องสว่างบนหลังคารถแล้วยังติดตั้งไฟตัดหมอก เห็นอกันชนอีกถึงสามดวง รถแบบนี้มักดัดแปลงท้ายรถให้ล้างน้ำ ได้ และคงติดตั้งแบตเตอรี่สำรองไว้อีกประมาณสองก้อน เมื่อถึง ฤดูล่าสัตว์ คนพวกนี้จะมารวมตัวกันที่ภูเขาทำยหมู่บ้าน

ผมลงจากรถแล้วเดินไปที่รถจี๊ป เขาไม่ได้ลงจากรถ หน้าต่าง รถปิดอยู่ ผมจึงเคาะกระจกหน้ารถเพื่อเรียกเขา

“ลงมาก่อนสิครับ”

เขาเพียงพยักหน้าและโบกมือบอกให้ไปได้ แปลก อย่างน้อย ก็น่าจะลงมาดูกันชนหลังสักหน่อย เมื่อเห็นผมยังยืนนิ่งไม่ยอมขยับ ไปไหนเขาก็ลงมา เขาอายุราวสามสิบต้นๆ รูปร่างเล็กแต่ลำสัน เขามองไปที่กันชนหลังอย่างไม่ใส่ใจนักแล้วบอกว่าไม่เป็นไร ทั้งที่

เห็นอยู่ว่ามันบุบ

“ไปเถอะครับคุณลุง เดิมก็มีรอยบุบอยู่แล้ว ไม่เป็นไรหรอก”

“แลกข้อมูลติดต่อกันไว้หน่อย จะได้ไม่มีปัญหาในภายหลัง”
ผมยื่นข้อมูลติดต่อของผมให้ แต่เขากลับไม่รับ

“ไม่เป็นไรครับ”

น้ำเสียงของเขาดูเยือกเย็นและไร้ความรู้สึก

“คุณอาศัยอยู่ในเมืองนี้หรือ”

เขาไม่ตอบ แต่เขากลับจ้องตาของผมตรงๆ เป็นครั้งแรก
แทน มันเป็นดวงตาของอสรพิษ ทั้งโหดเหี้ยมและเลือดเย็น ผม
มั่นใจว่าเราสองคนต่างมองกันและกันออก

เขาเขียนชื่อและข้อมูลติดต่อลงในกระดาษโน้ตซัดๆ ที่ละตัวๆ
ลายมือเหมือนลายมือเด็ก เขาชื้อพักจู่แท้ ผมเดินกลับไปทำรถจี๊ป
เพื่อสำรวจความเสียหายอีกครั้ง ตอนนั้นเองที่ผมเห็นเลือดหยด
จากท้ายรถ ผมสัมผัสได้ถึงสายตาของเขากำลังจ้องมองมาที่ผม
ซึ่งกำลังมองดูเลือดที่หยดลงมา

เมื่อเห็นเลือดหยดจากท้ายรถจี๊ปล่าสัตว์ หากเป็นคนอื่นคง
คิดว่ามีซากกวางโรโซบีเรียอยู่ในนั้น แต่ผมเริ่มสันนิษฐานว่ามีศพ
อยู่ข้างใน เพราะมันคือสถานที่ปลอดภัย

ผมนึกชื่อไม่ออก ไม่แน่ใจว่าเขาเป็นนักเขียนชาวสเปนหรือชาว
อาร์เจนตินากันแน่ ผมจำชื่อนักเขียนคนนั้นไม่ได้ แต่ช่างเถอะ
เอาเป็นว่าเคยมีเรื่องแบบนี้ปรากฏในนวนิยายของนักเขียนคนหนึ่ง

ก็แล้วกัน นักเขียนชราพบกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ขณะเดินเล่นอยู่ริมแม่น้ำ พวกเขาทั้งสองพูดคุยกันที่ม้านั่ง และภายหลังเขาถึงรู้ว่าชายหนุ่มที่เขาพบที่ริมแม่น้ำก็คือตัวเขาเอง ถ้าผมพบตัวเองในวัยหนุ่มแบบนี้ ผมจะจำตัวเองได้ไหม

แม่ของอินฮีเป็นเหยื่อคนสุดท้ายของผม ระหว่างทางกลับหลังจากฝั่งร้างเธอ รถของผมชนเข้ากับต้นไม้และเกิดพลิกคว่ำ ตำรวจบอกที่ผมขับมาด้วยความเร็วและเสียหลักตรงทางโค้ง ผมเข้ารับการรักษาที่ตมสองครั้ง ตอนแรกผมคิดว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาเพราะขณะผมนอนอยู่ในห้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล จิตใจของผมกลับสงบนิ่งได้อย่างน่าประหลาด เมื่อก่อนหากผมได้ยินเสียงคนคุยกัน เสียงลั่งอาหาร เสียงเด็กหัวเราะ หรือเสียงผู้หญิงพูดไม่หยุด ผมจะหยุดหจิดถึงขั้นทนไม่ได้ ผมเกลียดเสียงเหล่านั้น แต่จู่ ๆ ก็เกิดความสงบขึ้น ผมคิดว่าจิตใจที่เอาแต่เดือดพล่านตลอดเวลาของผมคงกลายเป็นปกติแล้ว แต่ไม่ใช่ แท้จริงแล้วผมต้องทำตัวให้ชินกับความวิเวกและความเงิบสงัดที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว เช่นเดียวกับคนหูหนวกกะทันหัน ไม่ว่าจะป็นเพราะแรงกระแทกจากอุบัติเหตุ หรือเพราะการผ่าตัดของหมอ แต่ได้เกิดบางอย่างขึ้นในสมองของผมแล้ว

คำศัพท์ค่อย ๆ หายไป สมองของผมเริ่มเปลี่ยนเป็นเหมือนกับปลิงทะเล มีรูกลวงตรงกลาง และทุกสิ่งสิ้นไหลออกไปหมด ในตอนเช้า เมื่อผมอ่านหนังสือพิมพ์จบตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ผมกลับรู้สึกเหมือนตัวเองหลงลืมสิ่งต่าง ๆ มากกว่าสิ่งที่ได้อ่าน

เข้ามาใหม่แต่ผมก็ยังอ่านต่อไป ทุกครั้งที่ผมอ่านแต่ละประโยค
ผมรู้สึกเหมือนกำลังบังคับตัวเองให้ประกอบเครื่องจักรที่มีชิ้นส่วน
สำคัญบางอย่างหายไป

ผมเพิ่งเลี้ยงแม่ของอินฮึมานานแล้ว เธอทำงานอยู่ที่ศูนย์วัฒนธรรม
ที่ผมไปเป็นประจำ น้องของเธอสวยมาก อาจเป็นเพราะบทกวี
และการเขียนได้ชัดเกลาจิตใจของผมให้อ่อนไหวขึ้น และดูเหมือน
ว่าการคิดไตร่ตรองและการคิดทบทวนได้ช่วยกดดันแรงปรารถนา
ของผมไว้อีกแรง ผมไม่ได้อยากอ่อนไหว และผมก็ไม่ได้อยาก
กดดันปรารถนาที่กำลังพลุ่งพล่านข้างในเอาไว้ ผมรู้สึกเหมือน
ถูกผลักเข้าไปในถ้ำที่ทั้งลึกและมืด ผมจึงอยากลองพิสูจน์ว่า
ผมยังเป็นผมคนที่ผมรู้จักอยู่ไหม และเมื่อผมลืมตาขึ้น แม่
ของอินฮึก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าของผมพอดี ความบังเอิญมักเป็น
จุดเริ่มต้นของความโชคร้าย

ผมจึงฆ่าเธอ
เป็นการฆ่าที่ยากลำบาก
และน่าผิดหวัง

เป็นการฆ่าที่ปราศจากความเกลียดเกล็น คงเกิดบางสิ่งขึ้น
กับผมตั้งแต่ตอนนั้น การผ่าตัดสมองสองครั้ง ทำให้ผมหวนคิน
สิ่งนั้นไม่ได้อีก

ในตอนเช้าผมเห็นบทความหนึ่งในหน้าหนังสือพิมพ์ บอกว่ามีเหตุ
ฆาตกรรมต่อเนื่องเกิดขึ้นอีกครั้ง และคนในพื้นที่ก็กำลังหวาดผว
เกิดเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องตั้งแต่เมื่อไรเนี่ย ผมประหลาดใจ
จึงไล่ดูสมุดบันทึกและพบบันทึกที่สรุปเหตุฆาตกรรมที่เกิดขึ้น
ก่อนหน้านี้จำนวนสามครั้งเอาไว้ พักนี้ผมหลงลืมบ่อยขึ้น สิ่งที่
ผมไม่ได้จดบันทึกเก็บไว้จะกลายเป็นเม็ดทรายที่เล็ดลอดผ่าน
นิ้วมือไป ผมจดเนื้อหาของข่าวที่รายงานเหตุการณ์ฆาตกรรม
ครั้งที่สี่ลงในสมุดบันทึก

นักศึกษาสาวอายุสี่สิบห้าปีถูกพบเสียชีวิตอยู่บนถนนตัดผ่าน
ทุ่งนา ร่างกายเปลือยเปล่ามีร่องรอยถูกมัดที่แขนและขา ครั้งนี้
ฆาตกรลักพาตัวเหยื่อไปก่อนลงมือสังหาร แล้วนำศพมาทิ้งไว้บน
ถนนอีกเช่นเคย

ชายที่ชื่อพัชญ์เทศคนนั้นไม่ได้ติดต่อมา แต่ผมกลับเห็นเขาหลายครั้ง
ซึ่งบ่อยเกินกว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ และคงมีตอนที่ผมเห็นเขาแต่
จำไม่ได้อีกด้วย หมอนี่ปีวนเวียนรอบบ้านของผมเหมือนหมาป่า
จับตาดูความเคลื่อนไหวของเหยื่อ แต่พอผมจะเข้าไปทักทายก็กลัวๆ
เจ้าหมอนี่ก็จะหายเข้ากลีบเมฆไปทันที
